

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 2Co/215/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6612215591
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Antalová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6612215591.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Antalovej a členov senátu JUDr. Jany Novotnej a JUDr. Jozefa Zlochu v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova č. 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zast. advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, za ktorú koná doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., advokát a konateľ, IČO: 36 864 421 proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Lučenec, č.k. 10C/108/2012-126 zo dňa 02.06.2014 jednohlasne takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e.
Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

Okresný súd v Lučenec (ďalej len „okresný súd“) napadnutým rozsudkom č.k. 10C/108/2012-126 zo dňa 02.06.2014 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu škodu z titulu zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom okresného súdu, keď v exekučných veciach proti povinnému D. H., nar. XX.XX.XXXX a E. C., nar. XX.XX.XXXX nerozhodol v lehote 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora. Náhradu trov konania žalovanému nepriznal. Okresný súd, ktorý svojím uznesením č.k. 10C/108/2012-23 zo dňa 05.09.2013 veci vedené na Okresnom súde v Lučenci pod sp. zn. 10C/108/2012 (exekučná vec proti povinnému D. H. a č.k. 10C/109/2012 (exekučná vec proti povinnej E. C.) spojil na spoločné konanie, ktoré boli ďalej vedené pod spoločnou sp. zn. 10C/108/2012, vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom spisov a pripojenými exekučnými spismi sp. zn. 22Er/1028/2015 a 6Er/72/2006. Prvostupňový súd zistil, že v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde v Lučenci pod č.k. 22Er/1028/2005 oprávnený doručil 04.11.2005 súdному exekútorovi návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému D. H. na vymoženie sumy 45.600,- Sk s príslušenstvom na základe exekučného titulu: notárska zápisnica spísaná 05.06.2005. Dňa 14.11.2005 bola exekučnému súdu doručená žiadosť súdneho exekútora Mgr. Jozefa Ďuricu na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pod sp. zn. 22Er/1028/2005. Dňa 15.11.2005 súd vydal poverenie pre súdneho exekútora na vykonanie exekúcie. Podaním doručeným exekučnému súdu 02.11.2009 oprávnený požiadal o zmenu súdneho exekútora. Exekučný súd výzvou zo 04.11.2009, z 10.12.2009 a 12.02.2010 vyzval súdneho exekútora na predloženie exekučného spisu a vyčíslenie trov exekúcie. Súdny exekútor predložil exekučný spis a vyúčtovanie trov exekúcie dňa 25.02.2010. Okresný súd Lučenec uznesením č.k. 22Er/1028/2005 zo dňa 05.03.2010 oprávnenému udelil súhlas na zmenu súdneho exekútora Jozefa Ďuricu na súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, ktorý bol zároveň poverený vykonaním exekúcie. Súd rozhodol zároveň aj o účelne vynaložených trovách exekúcie. Proti uzneseniu podal odvolanie 17.03.2010 súdny exekútor JUDr. Jozef Ďurica. Krajský súd v konaní 17CoE/85/2010 uznesením zo dňa 28.05.2010 odvolanie súdneho exekútora JUDr. Jozefa Ďuricu proti výroku, ktorým okresný súd udelil súhlas na zmenu súdneho exekútora a výroku, ktorým

poveril súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého ďalším vykonávaním exekúcie, odmietol a vo výroku, ktorým určil, že účelne vynaložené trovy exekúcie exekútorom JUDr. Jozefom Ďuricom, ktoré mal v ďalšom priebehu exekúcie vymáhať súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý, potvrdil. Návrhom vedeným na Okresnom súde v Lučenci sp. zn. 10C/108/2012 (týkajúcim sa exekučnej veci 22Er/1028/2005) sa žalobca domáhal od žalovaného zaplataenia majetkovej škody vo výške 175,- Eur a zaplataenia nemajetkovej ujmy vo výške 221,28 Eur. Ďalej prvostupňový súd zistil, že dňa 27.01.2006 bol na Exekútorový úrad Mgr. Jozefa Ďuricu doručený návrh na vykonanie exekúcie oprávneným Pohotovosť s.r.o. proti povinnej E. C. na vymoženie sumy 45.500,- Sk s príslušenstvom na základe exekučného titulu: notárska zápisnica spísaná dňa 02.10.2005. Dňa 15.02.2006 súdny exekútor doručil exekučnému súdu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pod sp. zn. 6Er/72/2006. Exekučný súd vydal dňa 17.02.2006 súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie. Dňa 02.11.2009 oprávnený doručil exekučnému súdu návrh na zmenu súdneho exekútora. Výzvou z 03.11.2009 exekučný súd vyzval súdneho exekútora Mgr. Jozefa Ďuricu na predloženie exekučného spisu a vyčíslenie trov exekúcie. Súdny exekútor predložil exekučný spis a vyúčtovanie trov exekúcie 11.11.2009. Okresný súd Lučenec uznesením č.k. 6Er/72/2006-18 zo dňa 25.02.2010 oprávnenému udelil súhlas na zmenu súdneho exekútora JUDr. Jozefa Ďuricu na súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, ktorý bol zároveň poverený vykonaním exekúcie. Exekučný súd zároveň rozhodol o účelne vynaložených trovách exekúcie. Proti uzneseniu podal odvolanie súdny exekútor dňa 12.03.2010. Krajský súd v konaní 16CoE/95/2010 uznesením zo dňa 13.05.2010 odvolanie súdneho exekútora JUDr. Jozefa Ďuricu proti výroku, ktorým exekučný súd udelil súhlas na zmenu súdneho exekútora a výroku, ktorým poveril exekútora JUDr. Rudolfa Krutého ďalším vykonávaním exekúcie odmietol a vo výroku, ktorým určil, že účelne vynaložené trovy exekúcie exekútorom JUDr. Jozefom Ďuricom, ktoré mal v ďalšom priebehu exekúcie vymáhať súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý, potvrdil. Návrhom vedeným na Okresnom súde v Lučenci sp. zn. 10C/109/2012 (týkajúcim sa exekučnej veci 6Er/72/2006) sa žalobca domáhal od žalovaného zaplataenia majetkovej škody vo výške 175,- Eur a zaplataenia nemajetkovej ujmy vo výške 221,28 Eur. Okresný súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že návrh žalobcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, ktorý si uplatnil z titulu nesprávneho úradného postupu v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 514/2003 Z.z.“), nie je dôvodný, a preto žalobu zamietol. Pokiaľ si žalobca uplatňoval náhradu škody a nemajetkovej ujmy z dôvodu, že v exekučnom konaní došlo k nesprávne úradnému postupu, ktorý mal spočívať v tom, že o návrhu na zmenu súdneho exekútora nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenej lehote, okresný súd poukázal na znenie ust. § 44 ods. 7 zák. č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“) v znení úč. od 01.09.2005 a na § 44 ods. 8 Exekučného poriadku v znení úč. od 01.12.2006 a konštatoval, že aj v prípade, keď nebolo rozhodnuté o žiadosti súdneho exekútora v zákonom stanovenej 30-dňovej lehote podľa § 44 ods. 7 a § 44 ods. 8 Exekučného poriadku, samotné nedodržanie lehoty stanovenej v Exekučnom poriadku neznamená automatické prietahy v konaní. Exekučným titulom boli notárske zápisnice. Súd musel preskúmať notársku zápisnicu ako exekučný titul. V jednotlivých exekučných konaniach objektívne posudzoval zákonnosť exekúcie. Dĺžka exekučných konaní bola primeraná náročnosti veci. Poukázal na to, že všeobecný súd v konaní o náhrade škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní. Túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR. Prvostupňový súd konštatoval, že žalobca mal možnosť domáhať sa ochrany svojich práv využitím inštitútu ústavnej sťažnosti v súlade s § 127 ods. 1 Ústavy SR. Otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, je kompetentný preskúmať ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, najmä podľa troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu (I.ÚS 41/02). Prietahy v konaní je oprávnený preskúmať aj predseda súdu na podklade sťažnosti na prietahy v konaní. Prvostupňový súd poukázal na to, že pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci musia byť splnené všetky tri podmienky uvedené v zák. č. 514/2003 Z.z. a to nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody, príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Z citovaných zákonných ustanovení je zjavné, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je o.i. nevyhnutné, aby nezákonnosť rozhodnutia bola konštatovaná príslušným orgánom, ktorý toto už právoplatné rozhodnutie z dôvodu nezákonnosti zmení alebo zruší v príslušnom konaní o opravnom prostriedku podanom proti rozhodnutiu. Táto podmienka v tomto prípade nie je splnená. Predmetné rozhodnutie okresného súdu nie je možné považovať za nezákonné a zároveň jeho zákonnosť, resp. nezákonnosť nie je možné posudzovať v tomto konaní.

Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca vo svojom žalobnom návrhu namieta prietahy v konaní, okresný súd poukázal na ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z., kde je explicitne uvedené, z čoho výlučne je možné vychádzať pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v zbytočných prietahoch v konaní. V zmysle cit. ustanovenia súd konajúci o náhrade škody môže pri posudzovaní o nároku na náhradu škody vychádzať z existencie prietahov v súdnom konaní len v prípade, ak by tieto boli konštatované vo výsledkoch vybavovania sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, v právoplatnom rozhodnutí vydanom v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, v právoplatnom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, alebo v právoplatnom rozhodnutí Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Prvostupňový súd ďalej poukázal na to, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z. je o.i. nevyhnutné preukázať existenciu škody. Podľa názoru súdu žalobca nepreukázal existenciu škody a nároky, ktoré si uplatňuje. Žalovaný nemôže teda niesť zodpovednosť a nahrádzať žalobcovi materiálnu škodu tak, ako si ju uplatnil v tomto konaní, pretože nepreukázal jednak vznik a jednak ani výšku škody. Rovnako žalobca nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy, ako ani to, že by sa mala poskytovať jej náhrada v peniazoch. Prvostupňový súd poukázal na povahu a predmet konaní, v ktorých malo k nesprávnemu úradnému postupu dôjsť a to pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti žalobcu a povedomí, ktoré je okolo žalobcu v spojení s touto podnikateľskou činnosťou vytvorené. V posledných rokoch všetky zložky štátnej moci zamerali svoju pozornosť na ochranu spotrebiteľských práv, pričom je všeobecne známe, že potrebu ochrany práv spotrebiteľov podmienila najmä činnosť žalobcu na trhu spotrebiteľských úverov. Práve uplatňovanie rôznych pohľadávok z titulu spotrebiteľských úverov je predmetom exekučných konaní, ktoré žalobca inicioval a v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu. Žalobca nepreukázal podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu, súlad postupu žalobcu s dobrými mravmi, ako aj nedostatočnosť konštatovania porušenia práva. Zároveň aplikujúc § 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z.z. po zohľadnení osoby poškodeného a vnímania doterajšieho pôsobenia žalobcu (ako spoločnosti s negatívnou povestou využívajúcej neprijateľné podmienky), minimálnej závažnosti prípadnej ujmy a následky, ktoré žalobcovi mohol namietaný nesprávny úradný postup spôsobiť, prvostupňový súd konštatoval, že nemôže byť žalobcovi priznaná žiadna náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch. Prvostupňový súd následne dovodil, že žalobca nepreukázal, že by činnosťou v namietaných konaniach došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázal vznik ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy a tým pádom neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmom. Z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z. žalobu ako právne neopodstatnenú prvostupňový súd zamietol. Vzhľadom na to, že nie je splnená prvá podmienka na priznanie náhrady škody (nesprávny úradný postup), prvostupňový súd nepovažoval za potrebné zaoberať sa ostatnými argumentmi žalobcu a dávať na každý jeden odpoveď v odôvodnení rozsudku.

Proti rozsudku okresného súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie. Žiadal napadnutý rozsudok okresného súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. V odvolaní namietal, že riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi, súd preto nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O.s.p. a vec prejednať v neprítomnosti žalobcu. Ďalej s poukazom na § 15 O.s.p. namietal, že upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudca, ktorému bola vec pridelená je z pojednávania a rozhodovania veci vylúčený. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že tohto sudcu nemožno považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto, že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Nie je preto prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. Konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Žalobca ďalej namietal, že pred vynesením rozsudku nebol oboznámený s písomnými vyjadreniami žalovaného k žalobe, ani so súdom vykonanými listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise. Súd tak porušil právo na kontradiktórny súdny proces. Súd sa podľa odvolateľa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že žalobcom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prietahov a na konanie bez neodôvodnenej

nečinnosti exekučného súdu je podľa odvolateľa skúmať nielen samotný moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi. Aby prvostupňový súd mohol konštatovať, že v príslušnom exekučnom konaní sa nevyskytol nesprávny úradný postup, je potrebné zisťovať aj moment skutočného doručenia riadneho poverenia (rozhodnutia o žiadosti na vydanie poverenia). V konaní boli podľa žalobcu preukázané všetky zákonné podmienky pre vznik nároku na náhradu škody, súd však zamietol žalobu z dôvodu jej nedôvodnosti napriek tomu, že zistil nedodržanie príslušnej zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiadne objektívne udržateľné dôvody. Napadnutý rozsudok označil za nepreskúmateľný, pretože sa vôbec nezaobrá uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmu. V odvolaní zároveň namietal, že prvostupňový súd bol povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o jeho návrhu na prerušenie konanie osobitne rozhodnúť.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) prejednal odvolanie v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní v zmysle § 212 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. napadnutý rozsudok okresného súdu v zmysle § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

Podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p.

(1) Odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

(2) Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Zo spisu okresného súdu vyplýva, že žalobca sa podanými žalobami voči žalovanému domáhal zaplataenia vyčíslenej náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom exekučného súdu v exekučných konaniach, pričom nesprávny úradný postup mal spočívať v tom, že exekučný súd o podaných návrhoch oprávneného na zmenu súdneho exekútora nerozhodol v zákonom stanovenej lehote. Žalobca navrhol vykonať dokazovanie len konkrétnymi exekučnými spismi okresného súdu. Priamo v žalobách žalobca vzniesol námietku zaujatosti všetkých sudcov okresného súdu, o ktorej rozhodol nadriadený súd tak, že zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania prejednávanej veci nevylúčil. Okresný súd doručil žaloby žalovanému na vyjadrenie, podané vyjadrenia žalovaného k žalobám riadne doručil žalobcovi prostredníctvom pošty. Prvostupňový súd účastníkov konania riadne predvolal na pojednávanie na deň 16.12.2013, doručenie predvolania účastníkom bolo riadne vykázané. Zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 16.12.2013 vyplýva, že vzhľadom na podaný návrh na zrušenie pojednávania a podaný návrh na prerušenie konania bolo pojednávanie odročené na neurčito. Následne uznesením č.k. 10C/108/2012-57 zo dňa 17.12.2013 bolo rozhodnuté o návrhu žalobcu na prerušenie konania doručného súdu 12.12.2013 tak, že návrh bol zamietnutý. Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, o ktorom rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č.k. 16Co/267/2014-76 zo dňa 27.02.2014 tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil. Predmetné rozhodnutia, ktorými bolo rozhodnuté o návrhu žalobcu na prerušenie konania nadobudli právoplatnosť a vykonateľnosť 04.04.2014. Okresný súd následne účastníkov konania riadne predvolal na pojednávanie na deň 02.06.2014, lehota na prípravu na pojednávanie bola zachovaná. Súd na pojednávaní po vykonaní dokazovania vyhlásil rozsudok. Ku spisu okresného súdu sú pripojené fotokópie exekučných spisov č.k. 6Er/72/06 a č.k. 22Er/1028/2005. V predmetných exekučných konaniach mala byť žalobcovi podľa jeho tvrdení v žalobách nesprávnym úradným postupom exekučného súdu spôsobená škoda.

Žalobca v odvolaní proti rozsudku navrhol tento zrušiť s prihladnutím na jeho argumentáciu uvedenú v odvolaní a s prihladnutím na ním tvrdené procesné chyby. Vzhľadom na charakter uplatnených odvolacích námietok žalobcu je potrebné zdôrazniť, že odvolací súd je viazaný konkrétnymi odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.). V prejednanom prípade je zrejmé, že pravdepodobne z dôvodu predkladania enormného množstva typových odvolaní žalobcom na rôzne súdy, odvolacie dôvody nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku okresného súdu. Odvolanie žalobcu obsahuje zhrnutie rozličných dôvodov reagujúcich na rôzne dôvody zamietnutia návrhom na začatie konania prvostupňovými súdmi SR v obdobných veciach. Odvolateľ poukazuje na skutočnosť, že neboli splnené podmienky pre rozhodnutie bez nariadenia pojednávania napriek skutočnosti, že termíny pojednávania boli zo strany prvostupňového

súdu riadne vytyčené a predvolania na pojednávania mu boli riadne a včas doručené. V odvolaní je tak viacero rozporov a protirečení (o.i. na jednej strane odvolateľ tvrdí, že nemal možnosť vyjadriť sa k vyjadreniu žalovaného, na druhej strane tvrdí, že okresný súd mal rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie, pretože žalovaný sa napriek výzve súdu a doručenému návrhu k veci nevyjadril, ďalej namietal, že okresný súd nerozhodol o podanom návrhu na prerušenie konania napriek tomu, že okresný súd osobitným uznesením č.k. 10C/108/2012-57 zo dňa 17.12.2013 o tomto návrhu rozhodol, ktoré uznesenie bolo na základe rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 16Co/268/2014-76 zo dňa 27.02.2014 potvrdené). Žalobca pripisuje súdu závery, ktoré tento v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nevysovil.

Odvolací súd viazaný odvolacími dôvodmi preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalobcu, ako aj predchádzajúce konanie, vrátane napadnutého rozsudku. V plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu a v zmysle § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. na ne odkazuje. Okresný súd na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenia právnych predpisov a vec správne právne posúdil. Záver okresného súdu o nenaplnení predpokladu zodpovednosti žalovaného za škodu je v celom rozsahu správny, pretože žalobca nepreukázal ním tvrdený nesprávny úradný postup exekučného súdu v sporných exekučných konaniach. Vzhľadom na viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.) sa pri posudzovaní veci krajský súd zaoberal len námietkami odvolateľa a procesným postupom okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 O.s.p.).

Odvolaciu námietku, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca, nepovažuje odvolací súd za dôvodnú. Tvrdenie o vylúčení zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania veci založil žalobca na argumentácii, že tento je sudcom rovnakého súdu, ktorý ako exekučný súd svojím nesprávnym úradným postupom mal spôsobiť uplatnenú škodu. Súdna prax dospela k ustálenému záveru, že dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá samotná skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej je žalovaným súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (napr. uznesenie NS SR sp. zn. 3Nc/14/2010 zo dňa 31.05.2010); dôvodom na vylúčenie sudcu bez ďalšieho nie je ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý podľa tvrdení žalobcu svojím nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť žalovaného za majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu (napr. uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo/201/2013 zo dňa 19.06.2013, sp. zn. 3Cdo/102/2013 zo dňa 11.03.2013 alebo 3Cdo/202/2013 zo dňa 12.09.2013). Obdobne možno poukázať aj na uznesenie NS SR z 23.06.2013 sp. zn. 7Cdo/141/2013, podľa ktorého: „Dôvod na vylúčenie sudcu (§ 14 ods. 1 O.s.p.) nezakladá sama skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (viď napr. uznesenie NS SR z 31.05.2010 sp. zn. 3Nc/14/2010). Dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne svojím nesprávnym úradným postupom v inej veci založil zodpovednosť žalovanej za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zák. č. 514/2013 Z.z.“ Rovnako možno poukázať aj na obdobnú rozhodovaciu prax v ČR pri zhodnej právnej úprave (napr. uznesenie NS ČR sp. zn. 31Nd/209/2009 zverejnené pod č. 65/2010 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek). O žalobcom vznesenej námietke zaujatosti zákonného sudcu riadne rozhodol nadriadený súd s tým, že zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania veci nevylúčil. Zo spisu okresného súdu súčasne vyplýva, že uznesenia nadriadeného súdu rozhodujúceho o námietke zaujatosti (14NcC/491/2012-8 zo dňa 17.10.2012 a 43NcC/279/2012 zo dňa 10.10.2012) boli účastníkom riadne doručené. Iné (nové) dôvody zaujatosti zákonného sudcu žalobca v odvolaní neuviedol.

Odvolacia námietka žalobcu, že mu okresný súd uskutočnením pojednávania a vykonaním dokazovania v jeho neprítomnosti odňal možnosť konať pred súdom a porušil jeho právo na kontradiktórne konanie, je tiež nedôvodná. Zo spisu vyplýva, že predvolanie na pojednávanie okresný súd doručil právnenému zástupcovi žalobcu riadne a včas, s poskytnutím 5-dňovej zákonnej lehoty na prípravu na pojednávanie. Na vykonanie pojednávania v neprítomnosti riadne a včas predvolaného žalobcu boli splnené zákonné podmienky (§ 101 ods. 2 O.s.p.). Postupom okresného súdu v súlade so zákonom nemôže dôjsť k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom. K odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom nedošlo ani v procese dokazovania. Okresný súd síce vykonal dokazovanie na pojednávaní v neprítomnosti účastníkov konania (§ 101 ods. 2 O.s.p.), toto však okrem oboznámenia s návrhmi (žalobami) a písomnými podaniami účastníkov konania pozostávalo len z oboznámenia sa s listinami z exekučných spisov, ktoré ako dôkaz navrhol vykonať samotný žalobca priamo v návrhoch na začatie

konania. Žalobca bol účastníkom uvedených exekučných konaní a obsah exekučných spisov mu je ako účastníkovi konania nepochybne známy. Iné dokazovanie okresný súd nevykonával. Žalobcovi boli doručené vyjadrenia žalovaného k žalobnému návrhu, pričom mal dostatok času pred súdnym pojednávaním oboznámiť sa so skutkovými a právnymi tvrdeniami žalovaného. Zákonným postupom okresného súdu nemožno dôjsť k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom, k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom nedošlo ani v rámci dokazovania.

Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že okresný súd bol povinný pred rozhodnutím vo veci samej rozhodnúť o žalobcom podanom návrhu na prerušenie konania, túto námietku odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Z obsahu spisu vyplýva, že o návrhu žalobcu rozhodol okresný súd osobitným uznesením č.k. 10C/108/2012-57 zo dňa 17.12.2013 tak, že návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol. Predmetné rozhodnutie potvrdil Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č.k. 16Co/268/2014-79 zo dňa 27.02.2014. Z uvedeného vyplýva, že odvolacia námietka nekorešponduje s obsahom súdneho spisu, keďže až po právoplatnosti rozhodnutia o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania bol vytyčený nový termín pojednávania na deň 02.06.2014, predvolanie na pojednávanie okresný súd doručil právnenému zástupcovi žalobcu i žalovanému riadne a včas, žalobca pred týmto pojednávaním nepožiadaval o jeho odročenie, ani nedoručil súdu ďalší návrh na prerušenie konania.

Odvolací súd poukazuje na to, že rovnako s obsahom spisu nekorešponduje odvolacia námietka týkajúca sa žalobcom tvrdeného nesprávneho úradného postupu, keď v odvolaní argumentuje, že je potrebné zisťovať moment skutočného doručenia riadneho poverenia, resp. rozhodnutia o žiadosti na vydanie poverenia. V prejednávanom prípade sa nejedná o žalobcom tvrdený nesprávny úradný postup spočívajúci v nerozhodnutí o návrhu na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi, resp. nerozhodnutím o takejto žiadosti o vydanie poverenia v zákonnej lehote, zo žalôb vyplýva, že žalobcom tvrdený nesprávny úradný postup mal spočívať v tom, že exekučný súd nerozhodol o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej lehote.

Žalobca v odvolaní namietal záver okresného súdu o nepreukázaní nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, pričom trval na porušení svojho práva na rozhodnutie v zákonnej lehote. Odvolací súd poukazuje na to, že prvostupňový súd vec správne právne posúdil, na uvedený prípad správne aplikoval príslušné ustanovenia zák. č. 514/2003 Z.z., pričom po vykonaní dôkazu oboznámením sa s predmetnými exekučnými spismi dospel k záveru, že nedošlo k namietanému nesprávne úradnému postupu a zo strany žalobcu boli žaloby podané bezdôvodne. Aj keď exekučný súd o zmene súdneho exekútora nerozhodol do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na jeho zmenu, dĺžka exekučného konania od žiadosti o zmenu súdneho exekútora do rozhodnutia o tejto zmene nie je takej povahy, aby bolo možné v danej veci vysloviť porušenie práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a to aj vzhľadom na úkony exekučného súdu vykonávané po doručení návrhov na zmenu súdneho exekútora (výzvy adresované súdnemu exekútorovi). Prvostupňový súd správne dospel k záveru, že nešlo o nesprávny úradný postup spočívajúci podľa tvrdení žalobcu v existencii prieťahov v predmetnom exekučnom konaní ako jedného z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Navyše je potrebné zdôrazniť, že z judikatúry Ústavného súdu SR vyplýva, že nie každý zistený prieťah v konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 Ústavy SR (I.ÚS 48/03, III.ÚS 59/05). Či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa zohľadňujú 4 základné kritériá, a to právna a faktická zložitosť veci, správanie sa účastníkov súdneho konania, postup samotného súdu a význam veci pre účastníka. V tomto prípade je významná skutočnosť, že navrhovateľ pred okresným súdom inicioval značne vysoký počet exekučných konaní. Aj keď zaťaženosť súdu a nadmerné množstvo vecí, v ktorých musí zabezpečiť súdne konanie, nie je dôvodom na zbavenie sa zodpovednosti za zbytočné prieťahy v konaní, je však nevyhnutné k tomuto faktu prihliadnúť a to vo vzťahu ku kritériám posudzovania prieťahov, ako aj v záujme ochrany práv a slobôd iných. Povinnosť všeobecného súdu vysporiadať sa s veľkým množstvom podaní žalobcu zvyšuje faktickú zložitosť veci z dôvodov, ktoré vyplývajú zo správania žalobcu. V takýchto prípadoch je možné aj z ústavného hľadiska akceptovať relatívne dlhšiu dobu trvania konania. Povinnosť okresného súdu vysporiadať sa so všetkými návrhmi žalobcu sa tak nevyhnutne dostáva do konkurencie s povinnosťou z tohto súdu poskytnúť súdnu ochranu bez zbytočných prieťahov a v primeranej dobe aj ostatným účastníkom iných konaní, ktorí sa pred dotknutým súdom uchádzajú o súdnu ochranu (II.ÚS 64/97). Zároveň treba poukázať na to, že zbytočné

prieťahy v konaní je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na zákonne ustanovené lehoty na vykonanie toho ktorého úkonu súdu. Jej nedodržanie automaticky nevyvoláva porušenie základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy. Odvolací súd vo vzťahu k namietaným lehotám prvostupňovým súdom poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR II.ÚS 245/2013-17, IV.ÚS 606/2012-20, keď ústavný súd konštatoval, že vzhľadom na okolnosti daného prípadu, keď je známe, že navrhovateľ zaťažil prvostupňový súd resp. súdy veľkým počtom podaní, musel počítať s určitými technicko-administratívnym zdržaním na strane všeobecného súdu, ktoré spôsobilo, že o jeho žiadosti či návrhu bolo rozhodnuté s určitým časovým odstupom. Odvolací súd uvádza, že ohľadne žalobcom tvrdených prieťahov sa nevedelo žiadne disciplinárne konanie, neriešila sa sťažnosť na prieťahy v konaní, ani nerozhodoval Ústavný súd SR, či Európsky súd pre ľudské práva. V zmysle § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. v znení úč. od 01.01.2013 by len takéto podklady boli relevantné pre priznanie žalobcom uplatnených nárokov. V namietanej veci nešlo o neodôvodnenú nečinnosť všeobecného súdu, keď nedodržanie zákonnej lehoty bolo priamo podmienené a spôsobené aj činnosťou žalobcu. Práve táto okolnosť je tou, ktorá vyvracia záver žalobcu, že súd konal s prieťahmi. Práve naopak, súd musel konať koordinovane a sústredene aj vzhľadom na množstvo podaní žalobcu, keď vo všetkých veciach vzniesol námietku zaujatosti sudcov okresného súdu, o ktorých musel nadriadený súd rozhodnúť v zákonnej lehote (10 dní), pričom námietky boli smerované voči všetkým súdom v obvode Krajského súdu Banská Bystrica. Pre úplnosť je potrebné uviesť, že pokiaľ navrhovateľ v odvolaní namietal, že súd sa dopustil viacerých omylov ohľadne namietaných lehôt, odvolací súd konštatuje, že žalobca namietal v odvolaní lehoty vo vzťahu k vydaniu rozhodnutia o poverení, resp. zamietnutia žiadosti o vydanie poverenia, ktorá námietka je zmätočná, resp. irelevantná, keďže v tejto veci sa tak, ako je už vyššie uvedené, domáhal podanými žalobami odškodnenia v dôsledku nedodržania lehoty na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora.

Žalobca napokon v odvolaní namietal aj nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktorý sa podľa neho vôbec nezaobera uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmu. Túto námietku rovnako odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Žalobca v odvolaní nepreukázal jeden z kumulatívnych obligatórnych predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci - nesprávny úradný postup exekučného súdu. Keďže už nesplnenie čo len jednej z viacerých podmienok zodpovednosti za škodu, ktoré musia byť splnené kumulatívne, má za následok zamietnutie žaloby, v súlade so zásadou hospodárnosti konania nebolo preto potrebné, aby sa okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku osobitne a podrobne zaoberal splnením ďalších podmienok zodpovednosti za škodu. Táto skutočnosť preto nespôsobuje nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd nepovažoval odvolacie námietky žalobcu za dôvodné, a preto napadnutý rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. Žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, preto mu vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania. Tieto si však do doby rozhodnutia odvolacieho súdu neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a ich vznik nemal odvolací súd preukázaný ani zo súdneho spisu. Odvolací súd mu preto náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.